

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἄδρευόμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Πρώτ' Ἰουλίου κι' εἰκοστή,
προὔχοντες φεύγουν σεβαστοί.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνιακός' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε' στὸ στόμα.

Χίλια διακόσα δεκαεφτά,
τρέμ' ἡ καθοῦκα κάθε Σοφτά.

Τῶν ὄρων μᾶς μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ᾶ γ κ α ε ἰ ν α ἰ μόνο
Γὰρ τὰ ξένα ὁμῶς μερῇ—δ ε κ α φ ρ ᾶ γ κ κ α ἰ σ τ ο χ ε ρ ῖ

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη

**Ἐδγῆκε Μάγισσα κυρά,
ποῦ κάνει μάγικα φοδερὰ.**

Π.— Τεῖναι τοῦτα ποῦ μοῦ λές;
Φ.— Εἶναι μάγισσαις πολλαῖς,
μὰ καὶ μάγοι, ποῦ μαντεύουν,
κι' ὅλοι κι' ὅλαις τοὺς πιστεύουν.

Εἶναι μάγισσαις, ἀχμάκη,
ποῦ μαγεύουν τὸν κοσμάκη,
καὶ ξεχνᾷ τὰ βάσανά του.

Κάνουν μάγικα, παπαρδέλα,
ποῦ δὲν εἶναι παῖξε γέλα,
καὶ τοῦ πέρνουν τὰ λιανὰ του.

Καὶ σέ τοῦτον τὸν καιρὸ
μάγισσαις μὲ τὸν σωρὸ,
μὰ καὶ μάγοι μὲ προσόντα,
ποῦ προλέγουν σέ πολλοὺς
καὶ φρονίμους καὶ τρελοὺς
τὰ τ' ἐσόμενα κι' ἐόντα.

Μαγισσῶν καὶ μάγων σμήνη,
κι' ἡ καινούρια Ρωμηοσύνη,
ποῦχει κίνησι μεγάλῃ
μὲ τὸ κλέφτω, κλέφτεις, κλέφτει,
σ' ἕνα μαγιῶ καθρέφτη
καθρεφτίζεται καὶ πάλι.

Εἰς τὸ κάτοπτρον αὐτὸ
ἕνα κράτος ζήλευτὸ
κατοπτρίζεται καὶ τώρα,
κι' ἐμπροστὰ του χαμαρόνει

κι' ἀνορθώσεις μᾶς σκαρόνει,
καὶ γὰρ τοῦταις πέρνει φόρα.

Εἰς τὸ κάτοπτρον αὐτὸ
εὐτυχὴς χωρὶς λεφτὸ
κατοπτρίζεται κι' ἡ πλάσις
καὶ τῆς δόξης ἡ κοιλάς,
ποῦ σὲ κάνει νὰ γελάς,
κι' ἂν δὲν θέλῃς νὰ γελάσῃς.

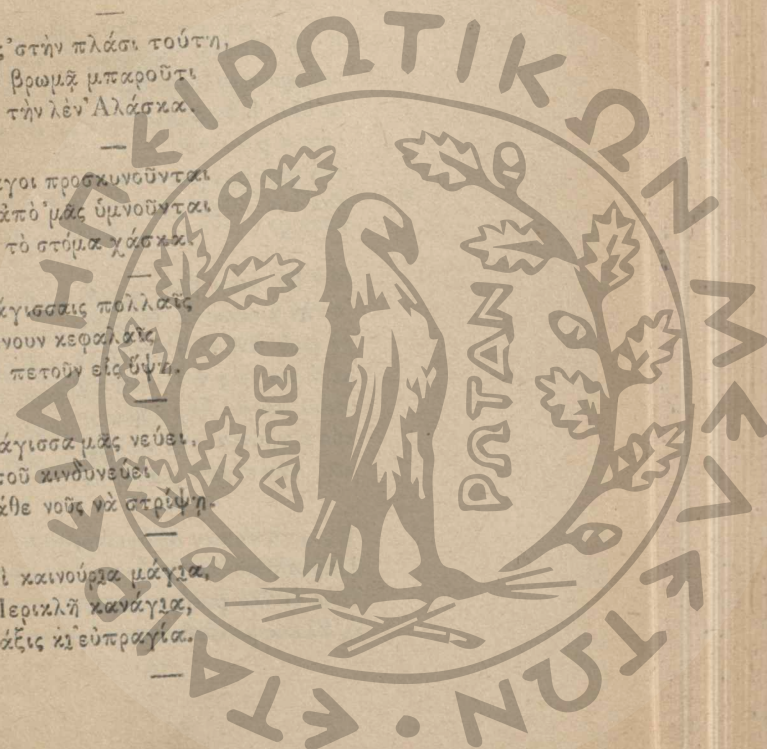
Μὲς' στὴν πλάσι τούτῃ,
ποῦ βρωμὰ μπαροῦτι
καὶ τὴν λέν' Ἀλάσκια.

Μάγοι προσκυνῶνται
κι' ἀπὸ μᾶς ὑμνοῦνται
μὲ τὸ στόμα χάσκον.

Μάγισσαις πολλαῖς
κάνουν κεφαλάς
νὰ πετοῦν εἰς οὐρῇ.

Μάγισσα μᾶς νεύει,
ὅπου κινδυνεύει
κάθε νοῦς νὰ στρίψῃ.

Τὶ καινούρια μάγικα,
Περικλὴ κανάγικα,
τάξις κι' εὐπραγία.

Καὶ τὸ κράτος τοῦτο,
τὸ πεινῶν ἐν πλούτῳ,
εἶναι μὰ μαγεία.

Περικλῆ Σγαρίλιν,
μάγια μὲ τὸν ἥλιον
καὶ μὲ τὸ φεγγάρι.

Καὶ μ' αὐτὰ καὶ μόνον
τοῦτ' ἢ γῆ τῶν πόνων
τόνωσιν θά πάρη.

Μάγισσαι ποὺ λές
ἔβγηκανε πολλὰς,
καὶ χοροπηθοῦν
γύρω σὲ καζάνια,
καὶ χωρὶς φουστάνια
κἀτι τραγουδοῦν.

Μάγισσαι πολλὰς,
μάγισσαις τρελλαῖς,
τάστρα κατεβάζουν.

Κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
Σολομωνικὴ
μᾶς ξαναδιαβάζουν.

Ἦτο πρὸ καιροῦ
μία Μαχαιροῦ,
μάγισσα Σινιόρα,
ποῦ δὲν εἶναι τώρα.

Τώρα βγήκε κι' ἄλλη
μάγισσα μεγάλη
καὶ σοφὴ κυρία,
ἢ κυρὰ Μαρία.

Τούτῃ τῆς ἡμέρας μάγισσα τρανὴ
καὶ κοσμάκης τρέχει καὶ τὴν προσκυνεῖ.

Ἐστὴν κυρὰ Μαριῶ
λέν πῶς πάει τώρα
καὶ κηφηναρὶό
μὲ ποικίλα δῶρα.

Κι' ἡ Μαριῶ γυρίζει
καὶ φωτίζει ἀνάθει,
κι' ὅλο ψιθυρίζει
λόγια μαγικά
καὶ γιὰ τὸν μανάβη
καὶ τὸν κατσιῶ.

Μὰ θὰ πάω, βρέ, κι' ἐγὼ
ἔσθην κοκκίνα Μαριγῶ
νὰ μοῦ πῇ τί θ' ἀπογίγη
κι' ἡ πατρίς ἢ Ρωμηοσύνη,
ὅπου μάγοι ξεχασμένοι
τόσα χρόνια τὴν καυμένη
μᾶς τὴν εἶχαν μαγεμένη.

Ἐξεχάστηκαν οἱ πρῶτοι,
Περικλέτο πατριώτη,
τοὺς ἐπῆρε μαύρη μπόρα,
κι' ἄλλος μᾶς ἐβγήκε τώρα

νος μάγος Κρητικός,
μάγος ἀνορθωτικός.

Πῶς εὐρέθη τέτοιος μάγος!..
εἰς αὐτὸν καὶ μόνον θάρρει
πῶς μ' ἔμπορεῖ ν' ἀποκαθάρῃ
τὸ Κυλώνειόν μας ἄγος.

Τούτ' ἢ γῆ τῆς εὐπραγίας,
ὅπου βόσκει μ' ἀναμνήσεις,
ἀνορθοῦται μὲ μαγείας
Ἀνορθώσεως μαγίσσης.

Καὶ τὴν νύκτιν τῆς τινάζει,
καὶ μὲ σθένος περισσὸν
καὶ φωνὴν διαπασῶν
ἔσθην Ἀνόρθωσιν φωνάζει:

Μάγια μοῦχεις καμωμένα
καὶ τρελλαίνομαι γιὰ σένα.
Μάγια μοῦκανες, κυρὰ,
κι' ἔγινε γιὰ μὲ χαρὰ
καθεμία συμφορά.

Μάγια μοῦκανες, Λευτέρη,
μὲ τὸ στιβαρό σου χέρι
καὶ μ' ἐκείνη τὴν πυγμή.

Κι' ἡ φωνὰς τῶν ἐλαχίστων
ἔσθην Ἀνόρθωσιν ἀπίστων
εἶναι κορακιῶν κρωγμοί.

Μὲ τρελλαίνεις ὁλοένα,
μάγια μοῦχεις καμωμένα
κι' ὁ πολὺς Κορομηλῆς.

Ποῦ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω γιάντα
θὰ μοῦ λείψῃ μὰ γιὰ πάντα
καὶ τῆς φτώχειας ὁ μελᾶς.

Ἀνόρθωσις προσνεύει
καὶ πλήθη σαγηνεύει.
Ἀνόρθωσις κυρία
καὶ τῶν Ρωμηῶν τρυφή,
καὶ μάγισσα σοφὴ
σάν τὴν κυρὰ Μαρία.

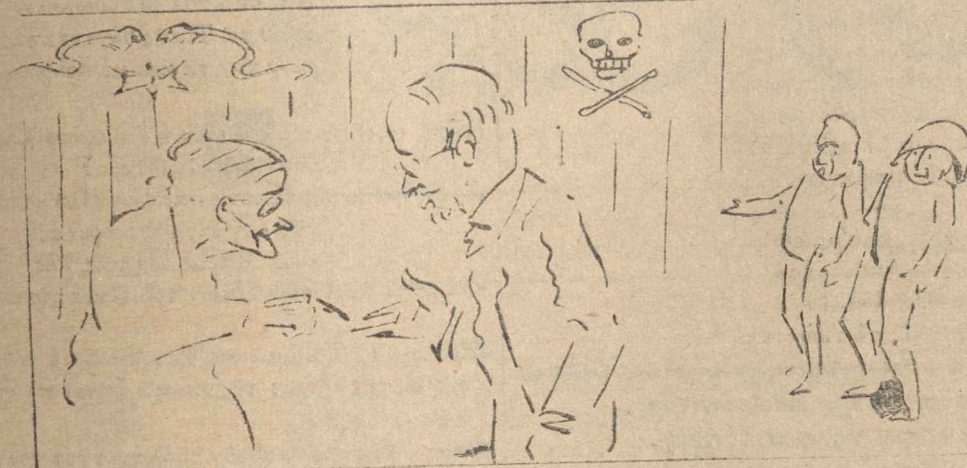
Μάγων ἀνορθωτῶν
τὴν ἐξυμνεῖ πλήθος,
καὶ μὲ τὰ φίλτρ' αὐτῶν
μαγεύεται καθεὶς.

Πᾶμε νὰ δῶς τὰ μάγια...
κλαίει μὴ κουκουβάγια,
πετοῦν δὲ νυκτερίδες.

Ἀκούς φρικώδεις ἤχους,
καὶ τρέχουν κατσαρίδες
σ' ἀραχνιασμένους τοίχους.

Πᾶμε νὰ δοῦμε μάγια, καλὲ μου συμπολίτη.

(Εἰς τῆς κυρὰ — Μαρίας πηγαίνουν τὸ σπῆτι.)

Κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἔσθης μάγισσας τῆς Μαριγῶς.

Φασ. — Τί φρίκη! μὲ τὴ μάγισσα, κι' ὁ καπετὰν Λευτέρης.
Περ. — Σιγὰ σιγὰ ν' ἀκούσωμε καὶ λέξι μὴν προφέρῃς.

(Ἀφῶνις παραστέκουν ἡ δρὸ ξυλένιας μούραις,
κι' ἡ μάγισσα τὸ χέρι
κυττάζει τοῦ Λευτέρη,
καὶ ἀπῶνις τοῦ κόδε βαθελαῖς Ἑλληνικούραις.)

Μάγ. — Εἶσαι τὸ παιδί τῆς τύχης, σὲ φωνάζουνε Σωτήρα,
κι' ἔχεις καὶ στὸν ἥλιον μοῖρα.

Εἶσαι μάγος, Λευτεράκη,
καὶ μὲ φλόγα καὶ μεράκι
κάνεις μάγια σάν κι' ἐμένα.

Ὅλα ποίμα σου πηγαίνουν
καὶ τ' ἀδύνατα θὰ γένουν
δυνατώτατα γιὰ σένα.

Ἀπλῶς τὴν χέρα σου...
μὰ κι' ἡ Κρήτη σ' ἔταξε
λυτρωτὴν πολλὰκις.

Τώρα στὰς ἡμέρας σου
εἰς σ' ἄστρα πέταξε
κι' ὁ Καρομανλάκης.

Φασ. — Τὴν ἀκουσες τὴν μάγισσα;
Περ. — Ποῦ διάβολο τὰ ξέρε!

(Ἡ μάγισσα κρυφομπεῖ στὸν καπετὰν Λευτέρη.)

Μάγ. — Εἶσαι ἄχαρη, γλυκύτης.
Εἶσαι τῶν Ρωμηῶν μαγνήτης.
Λευτεράκης τ' ὄνομά σου,
καὶ γλυκὸ τὸ γέλασμά σου,
κι' ὅλους τοὺς τραβᾷ σιμά σου.

Πολλὰ θὰ γίνουνε κανκᾶν
μὲς στὸ Σαρακεράτο...
παρήγγειλες καὶ στὸ Βουλκᾶν
καράβι μὲ τὸν Στράτο.

Περ. — Τί διάβολο! ποῦ τῆμαθε κι' αὐτὸ τὸ γεγονός;
Φασ. — Μυστήριον ἀληθινὸ καὶ μὲνὸ κεχηνῶς.

Μάγ. — Ἀριθμὸς ἐφτά,
ἐφθασαν λεφτά.
Ἀριθμὸς ὀκτώ,
νέο θωρηκτό.
Ἀριθμὸς ἐννιά,
δάσσα τὰ πανά.

Περ. — Τί σημαίνουν τάχα τούτα,
ποῦ λαλεῖ περὶ τοῦ Στόλου;
Φασ. — Ἀκου μόνον τὴν μαρχοῦτα
καὶ μὴ μ' ἐρωτᾷς καθόλου.

Μάγ. — Σὲ νύκτα σεληνοφεγγή
καὶ λάλοι μάγοι καὶ μουγγοὶ
χορεύουνε μὲ γέλοισα.

Καὶ προμαντεύουν χρήματα,
κουδούκλια μὲ τὰ κλήματα,
καὶ φούρνους μὲ καρβέλια.

Πάρετε, διαβόλοι βάγια,
κι' ἂν κυττάξωμε τὰ μάγια
νέων μαγισσῶν καὶ μάγων,
κατ' αὐτὰς ἀνυπερθέτως
πάει' στὰ λουτρά κι' ἐφέτος
ὁ μοναρχικὸς παράγων.

Μὰ τὰ μάγια μου μιλοῦν
καὶ γὰρ σένα, Λευτεράκη,
κι' ὅλα φανερά δηλοῦν
πῶς θὰ πᾶς εἰς τὸ Λουτράκι.

Προφητεῖαι τῆς Μαγίσσης, ποῦ σὲ κάνουν νὰ σαστίσῃς.

Μάγ. — Ἄκουσε καλὰ τὰ λόγια τῆς κοκκῶνας Μαριγῶς...
μὲς' στῆς δόξης τὸ καμίνι
ἕνας κ' ἂν δὲν θ' ἀπομείνῃ,
ποῦ δὲν θάναι Στρατηγός.

Σὲ Συμβούλια θὰ στέλλουν σπαθοφόρους Ὑπουργετα
ἄνευ δικηρίσεως,
ἀποτάξεις μὲ συντάξεις, διὰ παύσεως ἀργία
καὶ δι' ἀπολύσεως.

Ὅλο καὶ παραπομπαῖς
σὲ Συμβούλια μεγάλα,
καὶ ματιῶν ἀναλαμπᾶς
καὶ σὲ σύννεφα καββάλα.

Πτήσεις πρὸς τὸν οὐρανόν,
ποῦ θὰ μείνουν στὸν αἰῶνα,
κι' εἶναι λίαν πιθανόν
νὰ πετάξῃ κι' ἡ χελῶνα.

Ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θὰ μένῃ καὶ λατρεία,
πλὴν μετ' αὐτοῦ κι' ἡ τράπουλα θὰ φαίνεται κυρία.
Ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς, μὲ χαρτοπαίχτου σφαῖρα
κι' ἕνα παιδί θὰ σκοτωθῇ στὸ πλάι τοῦ πατέρα.

Τὸ κράτος τοῦ νόμου
θὰ γίνῃ τοῦ τρόμου,
κι' ἐδῶ μαχαιριαῖς
κι' ἐκεῖ κουμπουριαῖς
στὴ μέση τοῦ δρόμου
θὰ ρίχνουν ἀλάλους
μικροὺς καὶ μεγάλους.

Κηδεῖαις θάχετε πολλὰς,
καὶ Ρήγας, Ντάμας καὶ Βαλές
τὸν νόμον θὰ τρομοκρατῇ,
κι' ἐκείνους, ποῦναι δυνατοὶ
ὅπου νικοῦν ἀμαχητί,
θὰ τοὺς πηγαίνει ριπιτί.

Μὲς' στὴν δρᾶσιν τοῦ Βαλέ καὶ τῆς Ντάμας καὶ τοῦ Ρήγα
δράματα τιμῆς φρικτὰ θὰ συμβαίνουν οὐκ ὀλίγα.
Τούτῃ θάναι καὶ τοῦ μόρτη καὶ τοῦ φιφτυτοῦ σαράκι,
κι' ὅλους φόβος θὰ συνέχῃ.

κι' ἀπὸ καθενὸς μεγάλου καὶ μικροῦ καλαμοβράκι
ἄσπιλη τιμὴ θὰ τρέχῃ.

Εἰς ἡμέρας μεγαλείων
ἡ τιμὴ παντὸς ζευζέκη
θὰ σὰς γίνετ' αἰσιμποῦρι.

Καὶ σὲ κάθε Μουσωλεῖον
ἄγαλμα Τιμῆς θὰ στέκῃ
μὲ μπαλτά καὶ μὲ κουμποῦρι.

(Εἶπε τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἡ δακιμονοφιλῆς,
ὅταν ὁ Φασουλῆς
ὡσὰν δραπετῆς ἔξαφνα κάποιου Βλακοκομείου
τῆς λέγ' εἰς ὕψος ἀφελές:
κυρὰ Μαρία δὲν μᾶς λές
καὶ κάτ' ἐπερὶ τῶν ἐδρῶν τοῦ Πανεπιστημίου.)

Μάγ. — Ὁ Τσιριμῶκος ἔδρισκεται σὲ τόσαις φασαρίαις
καὶ γὰρ τῆς ἑδραῖς τῆς κεναῖς ζητεῖ πληροφορίας.

Φασ. — Θὰ σκεπασθοῦν τοῦλάχιστον τὸν φετεινὸ τὸν χρόνον
μεγάλαις ἑδραῖς καὶ σεμναῖς,
γὰρ νὰ μὴ φαίνωνται γυμναῖς
ἀπὸ ντροπῆ καὶ μόνο;

Μάγ. — Γι' αὐταῖς παρατρεχάματα, γι' αὐταῖς πολλῶν πηλὰ
κι' Ὑπουργικὰ Συμβούλια μ' ἔχουν νὰ γίνουν κι' ἄλλα. [ἢ]

Φασ. — Πότε κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ πῶς θὰ πάρῃ τέλος;

Μάγ. — Κι' ὁ Τσιριμῶκος ἀγνοεῖ κι' αὐτὸς ὁ Βενιζέλος.

Φασ. — Μὰ σὺ δὲν ξέρεις νὰ μᾶς πῆς σὰν μάγισσα μεγάλη;

Μάγ. — Αὐτὸ καὶ κάθε μάγισσας γανόνει τὸ κεφάλι.
Ῥώτησα καὶ τὴν μάγνα μου νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια,
κι' ἡ μάγνα μου μ' ἐκύτταξε καὶ μούπε: κολοκύθια.

Ῥώτησα καὶ τὸν κύρη μου κι' ἐκεῖνος δὲν γνωρίζει,
καὶ κουκουβάγια μάγισσα' στ' αὐτὰ μου ψιθυρίζει
πῶς τούτ' ἡ πλάσις ἡ φαιδρά
τῶν ἱλαρῶν ἀγώνων
δι' ἑδρας πάντοτε θὰ δρᾷ
κι' ἐνέδρας ἀπογόνων.

Φασ. — Βλέπω πῶς τίποτε καὶ σὺ δὲν ξέρεις, κακομοίρα.

Μάγ. — Γι' αὐταῖς τῆς ἑδραῖς τῶν Ρωμῶν βουὰ καὶ κάμπους
κι' ἐρώτησα τὰ ξωτικά καὶ κάθε μάγο πρῶτο, [ἢ]
κι' εἶπα πῶς μὲ τῆς ἑδραῖς τῶν παντοῦ θὰ κάνουν κρότο,
καὶ θάναι μέγα ζήτημα καὶ πρῶτον ἐν τοῖς πρώτοις
ἡ τῶν ἐδρῶν κενότης
κι' ἀκάλυπτος γυμνότης.

Σὺ κάλυψέ τας ὁ τὸ πᾶν ἀποκαλύπτων, Χρόνε...
τοιαῦτα τοῦ π' ἐρατεινῆς,
κι' ἡκούσθη λέγουσα φωνή:
τὰ σῶκα τὰ καλλίτερα κουρούνας θὰ τὰ τρώε.

(Τότε δὴ τότε φάνη κατὰ μαυρὰ πουλί,
κι' ἐδρῶν ἀντήχει κρότος κι' ὁ λέβης ἀνετράπη,
ἡ δὲ κυρὰ Μαρία σεμνῶς τοῦ Φασουλῆ
ἐθώπευσεν τὴν ἑδραν, κι' ὁ Φασουλῆς ἐντράπη.)

Καὶ κάμποσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταῖς.

Τὰ νόθα τέκνα, σύγγραμμα τὰ μάλα νομικὸν
συμφώνως μὲ τὸ Δίκαιον τὸ Μουσουλμανικόν.
Σταματιᾶδης Λάζαρος συνέγραψεν ἐμφρόνως,
ὁ δημοσιογράφος μᾶς καὶ νομικὸς συγχρόνως.